

רחל אבידור ז"ל

הכרתי את רחל, כשהגעתי לקיבוץ, כאמא של צילה מהכיתה שחינכתי, וכאישתו של ישראל, שהיה אז מזכיר הקיבוץ, ושבזכותו, בעזרתו ובהתערבותו במוסדות המתאימים הצלחתי להגיע לכאן כמורה, במקום להיות מורה חיילת באיזשהו מקום.

כאמא של צילה, אני זוכרת את ההופעות המושקעות שהעמידה, יחד עם ריני כהן ז"ל, הופעות פורים של צילה, צביה ואורה בן-צבי. ובכלל, רחל הייתה שחקנית קומית (ZIG GIRL), שהשתתפה בהמון זיגים (כולל בחתונה שלנו).

בשנים האחרונות היה לנו קשר רצוף. קודם בחוג לספרות. רחל הייתה חברה קבועה בחוג, מיום הקמתו ועד שנכנסה לבית יונתן. היא סיפרה לנו שהספר הראשון שהיא קראה בעברית היה תמול שלשום של עגנון. אני לא מכירה מישהו אחר שנכנס כך לעולמה של הספרות העברית.

בבית יונתן הייתה רחל משתתפת פעילה בקבלות השבת שערכתי. אני רוצה להקדיש לה כעת את אחד השירים שאנו שרים מידי שבוע בקבלת השבת (בתקווה שנחזור לקיים אותן, כשיוסרו מגבלות הקורונה). השיר הוא "מי האיש".

מי האיש החפץ חיים,
אוהב ימים
אוהב ימים לראות טוב.

נצור לשונך מרע
ושפתיך מדבר מרמה
סור מרע, עשה טוב
בקש שלום ורודפהו.

רחל הקפידה לאורך שנים, לא רק להשתתף בהלוויות של אנשי קהילתנו, אלא בכל לוויה היא הייתה קוראת שיר. חלקם היו שירים שהיא כתבה, וחלקם שירים ממיטב השירה האנגלית. ולכן אני מביאה לרחל מנחה: את השיר הזה.

רחל הייתה חפצת חיים, אוהו, עד כמה היא הייתה חפצת חיים! כל כך הרבה פעמים בשנים האחרונות היא הייתה קרובה למוות, והמשיכה להיאחז בחיים. חפצת חיים הייתה רחל, ואוהבת ימים.

לפני כמה שנים נפלה רחל ושברה את פרק הירך. במקרים רבים, נפילה כזאת ושבר כזה עשויה להביא למוות, רחל נלחמה, וכשאושפזה בבית יונתן, לתקופה של שישה חדשים, הייתה עונה תמיד לשאלה: מה שלומך? במילים: "יום יום". ואכן, היא קבלה את החיים שניתנו לה מצד אחד, ואת ההתמודדות עם הכאבים והמוגבלות בגישה של "יום יום" ONE DAY AT A TIME.

רחל אהבה את הימים, יום יום ועוד ימים רבים, ובמשך זמן רב "ראתה טוב". עד לפני חדשים בודדים, רחל המשיכה בקו האופטימי הזה "יום יום", וכך נאחזה בחיים עד גיל 96!

כמה פעמים, בתום קבלת השבת קראה לי רחל ואמרה לי שאני כבר זכיתי במקום בגן העדן, בזכות קבלות השבת האלה... רחל, אני לוקחת את הבטחתך זו אתי, ובבוא יומי, אבקש שם למעלה להצטרף אל רחל אבידור, ואראה להם את ההבטחה שלך.

לילדיה של רחל: צילה, נועה ועודד, לנכדיה שהיו אהובים עליה כל כך, לכולכם – זכיתם לחיות עם אישה מיוחדת, ותהא זו נחמתכם.

תמר וולפין

